

Hồi Thứ mười lăm

Động Chu Phần Tây Phần (tiếp theo)

Đại Sơn Vương lập lúc lộn vào mật thất, thấy đám con gái đã chạy đầu cẳng, đảo mắt nhìn quanh thấy sau cánh rèm hữu có tiếng động, bèn bước đến, vén trông vào, thấy đám con gái nấp cả vào đó, chàng liền lách luôn vào. Đám con gái thoát y vừa thẹn vừa sợ lúi sút vào tường, Cô gái có vẻ đàn chị hơn cả, chấp tay vái lia lịa:

– Trăm lạy đại vương tha tội, chúng em đều bị...

Đại Sơn Vương thấy đám con gái sợ hãi, ái ngại giơ tay làm hiệu ngắt lời, đoạn cắm súng vào bao, nghiêm nghị bảo:

– Các nàng đừng sợ. Ta đã biết các nàng đều bị lão tặc Tây Phần cưỡng hiếp. Ta tới đây để trừ con quỷ sống. Nó chạy trốn đâu rồi?

Đám con gái ngơ ngác nhìn nhau. Cô có vẻ đàn chị trở sang phía tả, khẽ nói:

– Bên đó có nhiều nơi bí hiểm, có đường riêng chạy đi các ngã. Em ở đây đã hàng năm nhưng cũng không được biết.

Đại Sơn Vương vội quay hỏi cô gái đàn chị:

– Đây còn lối thông ra?

Cô gái gật đầu lễ phép:

– Dạ... em có biết một lối, nhưng không kịp nữa rồi!

– Sao?

– Vách hang sẽ mở ra và chúng... sẽ tới ngay.

Đại Sơn Vương trông ra. Quả nhiên đã thấy bóng lữ sơn tặc in rõ trên rèm, chĩa súng dò tìm từng bước. Tiến thoái lưỡng nan, không còn cách gì hơn, chàng đành chĩa súng ra quyết tử. Nhưng bất ngờ, cô gái đàn chị đã xông tới nắm phăng lấy cánh tay chàng tuổi, khẽ nhanh giọng:

– Chúng đông lắm... Chớ bắn!

Dứt lời, cô gái nhanh nhẹn kéo luôn chàng vô nẻo sau và đẩy luôn chàng vào giữa đám con gái thoát y! Chàng tuổi trẻ toan vùng ra, thì ngoài kia, liền mấy bàn tay đã vén cánh rèm và đám con gái đã nhanh trí đứng vây cả lấy chàng kín như bưng. Trong nháy mắt,

chàng tướng Thập Vạn Đại Sơn đã lọt vào giữa những pho tượng thần Vệ Nữ chật như nêm cối. Biết chàng tướng núi khó chịu muốn thoát ra, một cô gái đứng phía sau khẽ thả thỏ:

– Đại Vương chịu khó đứng chút thôi! Chúng vào đó!

Lời vừa dứt, đã nghe có tiếng đàn ông giật mình bật kêu sững sốt:

– Úy trời! kìa!

– Ấy chết!

Đại Sơn Vương hé mắt trông ra, thấy mấy cái đầu giặc vừa thò vào vôi giặt ra như bị điện giặt. Cô gái đàn chị vờ làm vẻ thẹn, cự luôn:

– Kìa! Các chú... sao lại vào đây? Có ra ngay không?

Một tên dáng đội trưởng nhe răng cười:

– Anh em chúng tôi tìm thích khách! Phiền các cô nương chút...

Cả đám con gái nhất loạt xua tay, nhao nhao cả lên. Cô gái đàn chị phát vải lụa vôi vàng:

– Đây làm gì có ai. Buồng chỉ có chị em chúng tôi chúng tôi mà. Thích khách thoát lưới nó chạy cả ra lối đó rồi mà!

Miệng nói, tay qơ xiên y ném tung vào đám con gái. Mấy gian tặc đưa mắt ngó khắp gian phòng trống trải, trước khi quay ra, tên đội trưởng còn vờ lẩn chân hỏi đùa:

– Thật nó không có đây à? Hay các cô nương lại giữ nó làm của riêng đó?

Dứt lờ, hấn nhe răng cười, tiếc rẻ vẫy đồng bọn đi ra. Đám con gái lập tức đứng giặt ra. Chàng tướng núi thở phào, xẵng giọng:

– Đâu tướng hầu đâu?

Cô gái đã chỉnh tề xiêm áo, nói như tạ lỗi:

– Thật vạn bất đắc dĩ. Chị em tôi thật thất lễ với Đại Vương. Giờ xin đưa người ra!

Đại Sơn Vương bước theo, cô gái vừa toan giặt mối, cho vách liền lại, chợt có tiếng đồng bọn nói vọng vào gấp gáp:

– Lão động chủ sắp vào!

Cô gái giặt mình, quay nhìn Đại Sơn Vương:

– Thân chúng em có thác cũng không còn gì luyện tiếc, chỉ e nó

vào thấy, sẽ... nguy cho Đại Vương...

Đại sơn Vương vội bảo:

– Nàng có thể trở ra. Nhưng đường này...

– Sẽ đưa thẳng tới ngực Hủ Cụt, nếu cứ tay phải mà đi, và phải men sát vào vách trái, tới ngã ba phải nhảy qua mới được! Và Đại Vương phải đề phòng quân canh!

Thấy nói đường đưa tới ngực, Đại Sơn Vương cả mừng liền phát nhẹ tay, dịu dàng:

– Nàng khá trở gót. Xong việc, ta sẽ trở lại đưa các nàng ra khỏi địa ngục Si Pan!

Chàng tướng núi tiếp tục men vách đi, cứ dăm chục bước, lại gấp ngã ba, cứ thế đi chừng mấy phút, chợt thấy nẻo trước có ánh lửa le lói thận trọng lần tới, thấy một bóng người cầm súng đứng trấn ngã ba, lưng dựa vào vách. Lượng không thể qua êm được, chàng tướng núi liền rút dao phóng trúng yết hầu tên giặc. Lạ thay, hắn vẫn đứng trơ trơ, ngạc nhiên tới gần mới biết, hắn đã chết từ lúc nào rồi, bị trói vào thạch nhũ. Chợt thấy đường quen quen, định thần quan sát mới hay đã tới khu nhà giam. Đại Sơn Vương cả mừng liền phóng thẳng tới phòng Hủ Cụt, thấy cửa hé mở, nhìn vào không thấy hắc đầu, vừa toan tiến lên đã thấy hình thù cao lêu nghêu của con quỷ sống xuất hiện ngay trước cửa, đang tấp tễnh xách súng đi lại, sau lưng có hai tên nữa. Không chỗ rút, bí quá chàng tướng núi liền lách luôn vào phòng Hủ Cụt, ẩn bên cửa. Tiếng bước chân mỗi lúc một gần. Hủ Cụt hiện ngay giữa khung cửa. Vụt. Cánh tay tướng núi đánh ra, bàn tay xò chém trúng cổ con quỷ. Con quỷ không kịp trở, trước cú thần tốc, gục xuống. Hai tên đi sau đã kịp thấy tay vung sau cửa, liền đứng phắt lại, quay ngọn súng. Nhưng tướng núi đã xông ra, nắm hai cây súng dim xuống, đồng thời tung luôn hai ngọn cước vào hạ bộ. Hai thân hình đạo tặc dụi luôn không kịp kêu một tiếng. Cúi xuống lần chùn chìa khoá trong mình Hủ Cụt, người tướng núi tới phòng giam.

Dưới ánh lửa chập chờn, Trần Tắc dựa lưng vào vách, đầu cúi gục, tay chân xiềng xích, cổ gồng, như bóng u hồn trong hỏa ngục. Đại Sơn Vương lảng lạng tiến lại bên Trần Tắc, mở xích, đỡ họ Trần dậy. Bị hành hạ đầy ải gớm ghê, Trần Tắc hom hem lão đảo, cuồng căng mãi không đứng vững.

– Ông cố gắng đi được chăng?

Trần Tắc giương mắt lơ lơ nhìn kẻ lạ, run giọng:

– Ông định cứu Trần này ra khỏi đây sao?

Đại Sơn Vương khẽ giục:

– Thôi ta đi thôi, ở đây thêm bất lợi...

Trần Tắc cố gắng bước đi nhưng được mấy bước, đuối sức quá, bước không nổi, dụi xuống. Biết họ Trần đã kiệt sức vì bị tra tấn, Đại Sơn Vương liền cúi xuống xốc phăng Trần Tắc lên vai, nhanh nhẹn bước ra khỏi nhà ngục. Vừa đặt chân tới ngoài, chàng tướng núi đã nghiêng đầu lắng tai nghe phía đại sảnh, hình như vẫn vẳng tiếng khèn lau nổi chìm trong thanh vắng mơ hồ, như không hề biết chuyện gì vừa xảy ra giữa ruột núi, ngay lòng dinh động chúa Si Pan.

Nhớ tới Phượng Kiều, chàng tuổi trẻ vội dùng thuật dạ hành, băng mình trong đêm tối, cố lẩn tránh những cặp mắt soi

múi của quân giặc. Qua chỗ cửa hầm trước, chàng lấy làm lạ vì cảnh vật im lặng, như không, cửa hầm vẫn đóng, bốn bề tuyệt không thấy bóng người. Đoán có lẽ Khách Giang Hồ cùng thiếu nữ lạ đã ra ngoài, và lão động chủ không muốn khuấy động phía quân ngoài, chàng liền vác Trần Tắc vòng xuống sườn ngang, đi miết. Tới vùng đại sảnh, vẫn nghe có tiếng khèn vọng ra, lẫn tiếng cười đùa, chàng càng lấy làm lạ, linh linh như báo có sự chẳng lành xảy đến cho người yêu, chàng vội dùng thuật phi hành băng về chỗ Phượng Kiều. Tới cửa hang, nhìn vào, vẫn thấy ánh lửa hắt hiu, áp má xuống đất nghe không có gì lạ, chàng liền đặt Trần Tắc ngồi dựa vào một mô đá khuất, đoạn tiến đến trước cửa.

Cửa khép hờ. Một hơi gió đêm thoảng lùa, cánh cửa mở toang ra kêu két két.

– Phượng Kiều! Em!

Chàng tướng núi lách vào đứng sững, bàng hoàng giữa căn phòng trống. Người đẹp Phượng Kiều đã vắng bóng, đồ vật trong phòng bị ngổn ngang, ngay bên cửa, còn nằm vật hai xác người lực lưỡng. Lật lên coi, thấy dấu hiệu giặc Tây Phàn. “Xác” hành lý dầu giường cũng không còn nữa!

– Chậm quá rồi? Chúng đã kịp tới bắt nàng giam đâu?

Đại Sơn Vương trừng mắt nhìn thoi nhựa trám lất lay, đoạn quay

phất ra ngoài, xóc Trần Tắc lên vai, lộn lại khu sảnh.

– Ông mệt hãy ngồi đây, tôi còn chút việc bận, mấy phút sẽ quay lại đón!

Đặt Trần Tắc vào bụi khuất, chàng nương bóng tối, lần vào. Bên trong, ánh sáng ảo huyền, bọn sơn tặc đang quay cuồng xoè múa. Để ý trông, không thấy bóng lão động chủ cùng hai cô gái đầu cả. Còn đang suy tính, chợt thấy một gã tùy tướng tập tễnh từ căn bên ra, vừa đi vừa buộc băng, theo sau có một sơn nữ, dáng điệu vội vã. Tới gần chỗ Đại Sơn Vương, tên tùy tướng bảo sơn nữ:

– Lát nữa, anh sẽ về ngay. Giờ phải dẫn quân đi gấp đã.

Dứt lời, hấn tập tễnh đi luôn. Lần theo, thấy hấn men ra lối sườn hang, đã có hơn hai mươi kẻ túc trực ở đó, nửa đàn ông, nửa đàn bà.

– Nhanh lên! Nhị cô nương đang chờ. Chậm, khéo nó thoát mất!

Miệng nói, tay vẫy đám kia, chạy xuống núi. Vừa nghe tiếng, Đại Sơn Vương nghĩ ngay tới Phượng Kiều, toan băng mình theo, nhưng nghĩ tới Trần Tắc, chàng liền quay lại bụi rậm. Trần Tắc cả mừng đứng lên, thấy chàng định cúi xóc lên vai, vội nói:

– Tôi đã thấy hơi hồi sức! Ân nhân cứ để tôi đi cũng được!

Họ Trần lão đảo bước, được mấy thước, thấy hấn còn yếu chậm quá, chàng tuổi trẻ liền xóc phăng Trần Tắc lên vai, băng theo đám sơn tặc. Xuống tới chân núi đã nghe tiếng súng ãi ãt, thấp thoáng trong đêm mờ, có bóng ngựa sơn tặc bao quanh một khoảng rừng rậm, hình như đang lựa thế bắt người bên trong.

Thấy sắp chạm mặt hai nữ tặc họ Cẩm, Đại Sơn Vương liền lạng lẽ rẽ ngựa, ẩn vào chỗ khuất. Nữ Thủy Vương Hồ Ba Bể chỉ huy một toán nữ binh ngay chân núi, thấy viện binh sơn tặc tới liền hô lớn:

– Nương thân cây xiết chặt vòng vây vào. Tới gần, xuống ngựa, cố bắt sống nó cho ta! Phía bên kia đã có Cẩm Linh cô nương rồi!

Sơn tặc dạ ran, nhất tề xông tới. Bên trong rừng rậm, trông không thấy bóng người. Muốn liên lạc với bên trong, lại vướng vòng vây sơn tặc, muốn đánh thốc vào lại chưa biết chắc có thực Phượng Kiều không? Chợt nảy ra ý định táo bạo, chàng bèn kiếm chỗ kín ngoài vòng giấu Trần Tắc kỹ, rồi tiến ngựa lên tới gần vòng vây, xuống ngựa, tìm thế luồn rừng lách vào.

Vòng vây sơn tặc mỗi lúc thêm thắt chặt. Đám sơn tặc nhất tề nổ súng. Lợi dụng lúc loạn xạ, chàng tướng núi liền khum tay lên miệng, hú lên mấy tiếng. Tiếng hú vừa dứt, đã nghe có tiếng đáp lại, rõ ràng tiếng thanh quen thuộc của Phượng Kiều. Chàng liền hú lại thử, nhưng lần này tuyệt không tiếng đáp. Còn đang ngẫm nghĩ, thình lình phía sau sơn tặc, có từng loạt súng nổ lên. Tiếp theo nhiều tiếng vó ngựa khua mạnh trên lá rụng. Đám sơn tặc đang tiến ngừng cả lại.

– Hãy đề phòng có địch đang tập hậu!

Tiếng quát của Nữ Thủy Vương vừa bật lên, Đại Sơn Vương đã thấy nhiều bóng ngựa trong đêm mờ lướt tới sau lưng sơn tặc. Biết bọn kia đã đưa kẻ bị vây ra, Đại Sơn Vương chạy vọt tới, cố định thần nhìn kỹ, chỉ thấy loáng thoáng bọn đàn ông vọt đi rất nhanh giữa đám mờ. Nhanh nhẹn, chàng liền ẩn sau một thân cây, chiếu vôi đèn bám lê luồng sáng trên mình đám người lạ, chợt suýt bật kêu lên vừa mừng vừa giận, vì thoáng thấy bóng dáng Phượng Kiều ngồi trên lưng ngựa cùng một người đàn ông lạ.

Đoàn người ngựa vọt đi như gió, một vài kẻ bị đạn ngã nhào. Đám sơn tặc nhất tề lên ngựa đuổi theo. Đại Sơn Vương cũng nhân lộn xộn, nhảy phắt lên một con ngựa vô chủ, phóng theo. Đám lạ vừa chạy vừa bắn ngược lại, sơn tặc vừa đuổi vừa bắn vãi lên.

Biết sức ngựa thường khó bắt kịp, chàng sức nghĩ tới Hắc Phong Câu, liền hú lên một tràng lớn. Vẫn không thấy gì. Chàng cứ rạp mình, vừa chạy ngựa vừa hú liên hồi, vang vọng đêm khuya. Ngựa trên mỗi khắc thêm xa. Rồi mất hút nẻo rừng phía trước, chỉ còn thấy bóng sơn tặc Phản Tây Phàn.

Giữa lúc Đại Sơn Vương thất vọng, thình lình nghe bên tai có tiếng ngựa hí vang lừng. Nháy mắt, đã thấy dáng Hắc Phong Câu tung bồm bay tới, kèm ngay một bên, dáng hí hừng mừng chủ tướng. Đại Sơn Vương cả mừng, nhảy phắt sang lưng linh vật, vỗ luôn mấy cái:

– Hắc Phong Câu mi thính tai lắm! Mau đưa ta đi cứu nữ chủ lần nữa!

Con vật khôn ngoan cất tiếng hí như đáp lời, chồm vó lao đi như tên, thoáng cái, đã bắt kịp hậu quân sơn tặc. Đại Sơn Vương đang cho ngựa tiến thẳng, chợt thấy đám sơn tặc dừng cả lại, giữa những

tiếng nổ chát chúa. Biết sơn tặc bị đánh bên hông, Đại Sơn Vương liền rẽ ngựa chạy theo hình cánh cung vòng ra ngoài khu chiến.

Đi được một quãng, quả nhiên đã thấy nhiều bóng người ngựa lơ nhố giữa cây lạ, đám quân lạ phục đánh thốc vào sườn giặc Phản Tây Phàn, cố ý cản bước tiến của địch. Chàng liền bỏ mặc, thúc ngựa vọt lên, được một quãng khá xa, nhìn nẻo trước không thấy bóng người, còn đang định thần tìm kiếm, chợt thấy phía hữu có một bóng ngựa xiên ngang, chàng cả mừng, vội thúc ngựa bay lên. Cách mấy chục thước, chàng liền hú lên mấy tiếng báo hiệu, không thấy tiếng đáp lại, chàng liền thúc ngựa sai vó thêm gấp gáp.

– Kể nào đi trước, dừng lại, không ta bắn nát óc!

Tiếng quát theo gió bay lên, chợt thấy ngựa trước quay ngang, ẩn luôn sau một thân cây. Dưới đêm mờ, chàng thoáng thấy trên lưng ngựa chỉ có một bóng người. Ngạc nhiên, chàng cứ thốc lên. Đoàn! Một phát đạn từ sau thân xẹt sát mang tai Đại Sơn Vương. Chàng tướng núi cả giận lao vọt ngựa sang, vẫy luôn ngọn súng thần xạ. Bóng người nhào luôn xuống ngựa. Xóc lên, chiếu đèn thấy chỉ là một tên hoàn toàn lạ mặt. Bực tức, chàng đành lên ngựa, vọt đi. Được hơn trăm thước, Đại Sơn Vương thấy rõ có hai bóng người ngồi trên ngựa, đoán có lẽ có cả Phượng Kiều nữa, bèn vỗ Hắc Phong Câu quát lớn:

– Biết điều dừng lại! Có Đại Sơn Vương tới đây!

Đoàng... đoàng... liền hai phát đạn bắn ngược lại. Nếu không nhanh trí, lòn xuống hông ngựa, đạn đã xói trúng ngực rồi. Biết kẻ lạ là tay súng giỏi, Đại Sơn Vương bèn rập mình, cứ thế vọt lên, bóng ngựa trước vọt đi ngay. Chạy tới chỗ ngựa trước dừng, chàng tướng núi nghe có tiếng âm âm như sấm chuyển, tiến thêm đoạn nữa đã thấy thấp thoáng bóng con thác đổ trắng xóa. Bị thác chắn đường, ngựa trước lại quay ngang, tần ngần mấy giây, mới chạy dọc theo con thác. Đại Sơn Vương cả mừng xả hết lốc lực đuổi riết. Đạn từ trước vẫn bắn xả lại sau. Chàng tướng núi cho ngựa chạy chữ chi, tránh đạn, muốn bắn lên, e phạm phải Phượng Kiều, đành cứ vừa tránh vừa xông lên thật gần.

Vừa vạy, bóng trước quai tay bắn lại sau, chàng tướng lạc thảo liền đánh tay xuống sườn nhanh như máy. “Đoàng”. Chàng thấy rõ cánh tay bóng trước chới tới giữa đêm mờ. Vẫy luôn phát nữa, một

bóng nhào từ lưng ngựa xuống đất, lăn như trái cầu. Hắc Phong Câu chồm lên, lia đèn quét đất. Đại Sơn Vương còn thấy rõ bóng người lăn tòm xuống dòng thác cuộn, nước âm âm lồng lộn cuốn chìm nghim mất tăm.

– Em... may quá! Suýt nữa không kịp...

Đại Sơn Vương áp ngựa lại, quài tay ôm hông Phượng Kiều sang lưng Hắc Phong Câu, giạt chiếc khăn bịt miệng nàng ra.

– Anh... trời!...

Thiếu nữ ôm chầm lấy người yêu.

– Em làm anh vất vả quá. Nó rơi xuống thác rồi sao?

Đại Sơn Vương lia đèn xuống mặt thác cuộn, âu yếm nói như tạ lỗi:

– Anh trở lại hơi chậm, suýt lỡ cả! Bọn nào đây?

– Lạ lắm anh ạ! Chúng đến giữa lúc mấy con nữ tặc Tây Phàn lại bắt em. Tưởng chúng giúp, em cùng chiến đấu hạ Tây Phàn, chạy ra khỏi, thỉnh linh chúng quay ra bắt em. Em nghi kẻ cầm đầu là tên có dáng nho sĩ hồi chiêu. Thằng kèm em cũng có bản lãnh lắm, nhiều phen định hạ, không được.

Chợt nhớ ra, Phượng Kiều khẽ hỏi:

– Thế... thầy em ra sao?

Đại Sơn Vương trở tay về phía chân núi Fan Si Pan.

– Anh đã cứu ra để chỗ khuất để đi tìm em. Giờ có thể lộn lại.

Tới nơi, không thấy bóng Trấn Tắc đâu, cả hai ngạc nhiên sục tìm, mãi mới thấy xa xa có bóng người thất thủ đi về cánh rừng hương Sa Pa, lại gần cả mừng. Nguyên Trần Tắc nghe tiếng sủng gần quá, thấy kẻ cứu đi mãi không trở lại, vừa sốt ruột, vừa sợ, không đợi được, lại thấy trong mình đã khá, liền lần tránh xa vùng sủng nổ. Phượng Kiều nhảy từ lưng ngựa xuống, ôm chầm lấy cha, nức nở:

– Thầy... trời ơi! Thầy biến đổi đến thế này ư? Giặc Tây Phàn hành hạ thầy đến thế này ư? Thầy...

Gặp mặt con quá bất ngờ, Trần Tắc cảm động quá, mãi mới nói nên lời:

– Con... Con đây sao? Thầy mê hay tỉnh thế này?

– Con đây... Thầy...

Hai cha con xúc động nghẹn ngào. Cảnh phụ tử tương phùng khiến Thập Vạn Đại Sơn bất giác cảm động lây, chậm chạp quay mặt đi, tự nhiên khẽ thở dài. Qua giây phút xúc động, chợt Trần Tắc vùng nhớ ra:

– Ân nhân đâu? Người là ai mà...

Phượng Kiều dìu cha tới trước Đại Sơn Vương. Lúc đó chàng tướng núi vẫn đội lốt Võ Long, vội đưa mắt cho Phượng Kiều, khẽ giục:

– Đây vẫn trong vòng giặc dữ Tây Phàn. Cô nương nên dìu thân phụ lên ngựa, đi khỏi ngay cho tiện!

Biết người yêu muốn giấu, Phượng Kiều nghĩ mấy khắc, định xóc cha lên yên. Đại Sơn Vương đi trước mở đường, cứ thẳng hướng Sa Pa té ngựa. Đi gần tới thị trấn, chợt thấy bóng ngựa quan binh, chàng vội đưa cha con Phượng Kiều ẩn vào cánh rừng bên. Trông ra, thấy đám tiền đạo quan binh đi vừa khỏi, đã thấy quan binh trùng trùng lớp lớp kéo tới, vừa bộ vừa ngựa đông có tới hơn ngàn. Nhờ ánh mờ, chàng nhận rõ được cả tướng Roux cùng đại tá Gilbert đi lẫn giữa hàng quân. Qua khỏi chỗ Đại Sơn Vương, đoàn quan binh chia làm mấy cánh tiến thẳng về phía chân núi Fan Si Pan. Ngó qua đã rõ ngay là một cuộc hành binh tác chiến. Trần Tắc vừa trông thấy bóng tướng Roux, Gilbert, đã bật lên:

– Quan binh đến đánh Tây Phàn! Ta lộn lại cùng quan binh...

Đại Sơn Vương đứng cạnh vội đưa mắt cho Phượng Kiều gạt đi:

– Thấy còn mệt lắm. Hãy về tìm nơi nghỉ cho lại sức đã... sau sẽ liệu.

Dứt lời, nàng giật cương theo Đại Sơn Vương đi liền. Chẳng mấy chốc đã tới Sa Pa. Miền thị trấn cao nguyên đang đắm chìm trong giấc ngủ. Thiếu nữ chạy lại bên Đại Sơn Vương khẽ bảo.

– Đêm đã khuya rồi... Anh hãy vào nghỉ kẻo... sương lạnh...

Đại Sơn Vương dăm dăm nhìn người yêu, đoạn ngó lên trời:

– Em hãy săn sóc thầy em. Nơi này gần sào huyết giặc, nán lại e không tiện. Mai khá đưa ngay thầy em về Lào Cai, xuôi về Hà Nội thuốc thang. Chuyện gì sau sẽ liệu. Anh phải đi đây!

Phượng Kiều mở lo mắt ngạc nhiên chưa kịp lên tiếng thì Trần Tắc đã nói:

– Ân nhân hãy nán lại cho Trần này hầu chuyện... Kia sao...

Đang nói, chợt thấy vẻ khác thường giữa con gái với ân nhân, Trần Tắc ngậy ra nhìn, chợt như vùng nghĩ ra, Trần Tắc bật kêu lên:

– Trời... Đại Sơn Vương...

Phượng Kiều đứng im nhìn hai người, không biết nói sao. Chàng tướng Thập Vạn Đại Sơn quay mặt đi, khẽ thở dài. Đoạn khẽ bảo Phượng Kiều:

– Em khá nhớ lời anh dặn, bảo trọng lấy thân. Chớ nóng nảy lẫn lên sào huyết. Rồi đây...

Như nghẹn lời, chàng tuổi trẻ quay phắt ngựa đi..

– Kia... nhưng anh đi đâu bây giờ...

Lời Phượng Kiều chưa dứt, bóng Hắc Phong Câu đã lao đầu vào đêm mờ, gió lạnh. Không ai ngờ rằng ngay lúc bỏ đi chàng tướng núi phóng ngựa thẳng về mạn Phòng Tô Bát Sát, tìm nhà thổ dân tạm nghỉ, sớm mới thay lốt vào thẳng châu ly. Tới nơi mới hay lão Châu Cầm chỉ là lão Châu giả ngồi tại công đường, còn Châu thật vẫn nằm lại lưng chừng Fan Si Pan cự địch với quan binh. Chàng tướng núi phân vân mãi, sau quyết định lộn lại sào huyết con quỷ sống. Tới chân núi đã thấy quan binh lục tục kéo đi, tiếng súng đã ngừng bật sau một ngày đánh phá. Tần ngàn mấy khắc, chàng tướng núi lần tới một vùng khá rộng nữa, chỗ nào đêm trước có cửa hang, nay đều bị đá đổ lấp hết, trông hoàn toàn hoang phế như một miền xưa nay không dấu chân người.

– Hừ! Giặc già gớm thật! Giờ này chúng đã kéo đi nơi khác hay lấp hang rút vào ruột núi.

Suy nghĩ giây lâu chàng trẻ tuổi lên tiến về phía nhà giam Trần Tắc. Qua cửa hang bí mật thẳng vào ruột núi, chàng cả mừng thấy quang cảnh vẫn như xưa, liền xăm xăm bước tới. Cách vách núi chừng mấy thước chợt nghe có tiếng gió lạ sau gáy, chàng tướng núi thụp vội đầu xuống. Phập. Một mũi tên bay vù qua đầu, cắm mạnh vào thân cây trước mặt. Quay lưng chiếu thẳng hướng tên bay, nhìn lại chỉ thấy một vùng núi non quanh vắng, vương vất sương mờ, tuyết không bụi rậm. Đại Sơn Vương bèn với tay nhổ mũi tên, soi bóng mờ, thấy tên cánh trĩ có buộc mảnh giãy nhỏ. Đưa mắt nhìn chỉ thấy hai chữ Hán “Địa Lô” nét thảo sắc như cắt. Bỏ mũi tên ném vào bụi rậm, chàng đưa mắt trông lên vách đá cheo leo, nghĩ mấy giây, đoạn

cúi mình nhắc một phiến đá lên bằng viên gạch hoa, dùng tận lực ném mạnh vào cửa hang ngầm. Chỉ thấy “rầm” một cái, tảng đá đập vào vách núi, bụi cây, rơi rào rào, rồi im bật. Chàng tặc lười tiến lên. Được hai bước, chợt dừng lại, nhắc một viên đá nữa, tung lên cao cho rơi ngay phía mặt đá trước gần cửa hang. “Rầm”. Tảng đá vừa rơi xuống, chàng chợt thấy dưới chân khe chuyển rung, chợt dạ, vôi cát nhảy vọt ra xa. Chân vừa cất khỏi mặt đá, đã thấy dưới chân, nền núi tụt luôn xuống thành một vực thẳm sâu, tiếp liền một tiếng nổ long trời, vách đá cheo leo trên núi đổ ập xuống. Chàng tướng núi đã kịp thời cất mình nhảy luôn đợt nữa, nằm sau một mô đá khá lớn. Vách đá đánh xuống như rung chuyển cả một vùng, cây cối gãy rãng rắc, những phiến đá to nhỏ bay tứ phía, nấp sau mô đá, Đại Sơn Vương thấy đá vụn rơi lả tả xuống mình tới tấp, đến mười giây mới dứt.

Thì ra ban sớm tướng Roux đã tiến binh lên tận sườn non, định dùng đại quân quét sạch giặc Si Pan, bắt lại cha con Phượng Kiều, sau khi nhờ tướng xạ phang mua thất bại. Nhưng không ngờ lão tặc Si Pan đã dự liệu trước cả, vừa đánh vừa rút vào hang núi và dùng địa lôi lấp tất cả lối vào rồi. Còn đang ngẫm nghĩ, chợt thấy phía dưới thấp thoáng có bóng vật gì bay giữa khoảng không mờ tối như một con chim lớn. Rồi lại hai, ba con nữa, nối nhau từ chỏm núi dưới bay thẳng vào vách núi trên cao ngay phía tay tả chàng, chỉ chừng mấy chục thước.

Đại Sơn Vương lấy làm lạ, vôi men ra sát bờ núi cao. Phục áp hẳn má xuống, bám đá nhìn ngang. Phía trước mây trắng, trông rõ nền trời, chàng tướng núi ngạc nhiên thấy rõ không phải bóng chim núi, mà chính là bóng người bay vèo qua nền trời, nhưng chàng đã định thần ngó, giữa nền trời mờ nhạt, tuyệt không thấy vệt dây nào. Lạ nữa là coi hình mấy cái “bóng bay”, rõ ràng không phải trong thế khom mình bám dây đu, mà bóng nào lao đầu đi trước, hai cánh tay dang rộng, chân duỗi thẳng, cong, chẳng khác hình người nhào nước, chỉ khác là bay van vát từ dưới chéch lên, lao thẳng tới vách núi, là mất dạng. Nhờ trời không tối mấy, chàng tướng núi còn phân biệt được, cả bóng đàn ông, lẫn bóng đàn bà.

Mấy cái bóng lạ bay vào vách núi biến mất dạng khá lâu rồi, chàng còn nằm xem động tĩnh. Chỗ chỏm núi thấp lại tối sẫm, không thấy vật gì, định chiếu đèn lại ngại lộ tung tích, chàng liền đứng

lên, ngửa mặt trông lên vách núi, lượng chiều cao, kiếm chỗ ném dây. Nhưng vách núi cao quá, phải có pháo hỏa mới bắn dây móc lên được, trong mình lại không có, còn đang suy tính, chợt thấy từ phía chỏm núi thấp có tiếng cú rúc mơ hồ. Rồi ngay chỗ chàng nấp, lại có tiếng cú rúc đáp lại. Vốn quen nghề dạ hành, Đại Sơn Vương phân biệt ngay tiếng cú giả ám hiệu, chàng liền áp lưng dựa vào vách đá, đưa mắt trông ra, chờ đợi.

Quả nhiên, dứt tiếng cú rúc phía này, lập tức từ chỗ tối núi thấp, có một vật bay vèo chếch lên, giữa nền trời, chàng nhận ra chính một mũi lao dài tới hai thước, phía sau có vật vòng vèo giãy giụa như con rắn.

Vút. Mũi lao bay qua mặt Đại Sơn Vương, chàng vừa kịp đưa mắt theo đã thấy từ trong bóng tối sau một mô đá gần đấy một dáng người nhỏ nhắn lao ra sát bờ đèo, quài tay bắt ngay lấy mũi lao dính như nhựa. Bóng đó khuất sau cây lá. Chàng tưởng núi chỉ thấy thấp thoáng hình con gái thoăn thoắt kéo lần mũi dao, trông ra, mới hay là có buộc dây, thoáng cái, sợi dây đã được căng thẳng từ chỗ thiếu nữ tới phía núi thấp kia, chơi vơi giữa không gian cao vút như sợi dây cáp vắt ngang trời. Tiếng cú hiệu lại nổi lên. Dây thừng rung mạnh, rồi từ phía núi thấp, một bóng người xuất hiện bám dây thừng thoăn thoắt sải sang. Khoảng cách lưng trời đến mấy chục thước xa, hình dáng leo dây giữa đêm mờ khiến Đại Sơn Vương không khỏi thầm lo cho kẻ lạ, chỉ sẩy tay, đuối sức một chút, là rơi từ lưng trời cao xuống lớp vực dưới tan xác. Dây chạy chếch trước mặt, nên chàng thấy rõ dáng người leo cũng là một cô gái, thoáng cái đã kê bờ đá. Cô gái nhanh nhẹn tung mình một cái, buông tay thừng, chớp mắt đã thấy đứng bên thiếu nữ bên đầu dây này.

– Cô gái đêm qua!

Vừa thoáng thấy khuôn mặt cô gái mới leo sang, Đại Sơn Vương đã nhận ra ngay cô gái kiều mị thấy trong mật thất lão động chủ với Khách Giang Hồ.

Cô gái kiều mị khẽ bảo cô kia:

– Chị đã tìm được lối vào bí mật của chúng rồi! Thằng giặc già quả lợi hại, hấn đã rút vào ruột núi ngay từ lúc quan binh đánh vào sào huyệt! Chị đã hạ tên canh núi rồi. Em khá sang trước, để chị trấn đầu dây bên này cho! Cửa hang chúng mãi lưng chừng vách núi

bên này!

– Chị định vào sào huyết ngay đêm nay? Hay ta về huy động thêm.

– Không cần! Vả thù này chị quyết chính tay hạ nó, nếu chậm trễ rất có thể nó không còn trên đời nữa. Chị nghe có viên tướng Thập Vạn Đại Sơn tìm hấn rửa thù nhà. Và người đó là tay thần xạ. Thôi... em hãy sang đi!

Cô gái kiều mị đưa mắt nhìn quanh, đoạn tiến đến nắm dây đu mình vút đi. Thân hình thanh nhỏ theo bánh xe vừa lướt tới ra khỏi đầu dây mấy thước thì bất ngờ từ xó tối, một bóng sơn tặc phóng ra, vung lưỡi dao rừng sang loáng, cười ghê rợn:

– Cô nàng! Ta theo lệnh động chủ chờ đây quả không uổng.

Đã lướt đi, chợt nghe tiếng cười, cô gái kiều mị giật mình ghì mình phắt lại, kinh hoàng tiến thoái lưỡng nan. Trong khắc vạn nạn, nàng còn đủ bình tĩnh buông luôn một tay, phóng ngược lại một lưỡi dao trúng luôn bả vai trái sơn tặc. Hấn đau đớn nghiêng rống rú lên một tiếng, vung ngay thanh dao rừng, chém mạnh xuống dây thừng. Lưỡi dao loáng lên, giữa lúc cô gái còn lơ lửng lưng trời. Đại Sơn Vương toan đánh liều hạ tay xuống sườn đã nghe một tiếng rú thất thanh, ngọn dao rời tay sơn tặc, từ phía hấn, một bóng đàn ông lao vút tới, vừa vắn gạt thân xác gã sơn tặc xuống vực sâu hun hút. Khách Giang Hồ.

– Lại... thủ lĩnh Cầu Mây! Anh chàng mặt xanh tới sào huyết Si Pan làm gì đây?

Đại Sơn Vương dừng tay, hơi cau mày ngó người bạn mới. Khách Giang Hồ đã giơ tay vẫy cô gái lạ. Hình như chưa nhận rõ người nhưng cô gái đã kịp thấy kẻ chặt dây rơi xuống vực nên vội chuyển mình đu mạnh về phía đầu bên kia. Bóng dáng cô nàng vừa khuất, Khách Giang Hồ đã đặt chân lên sợi dây thừng và trước cặp mắt kinh ngạc của Đại Sơn Vương, viên thủ lĩnh mặt xanh khoa mạnh hai cánh tay và cứ thế rảo bước trên dây thoăn thoắt, thân hình ngả nghiêng lưng trời mờ tối, dưới chân vực thăm muôn trùng.

– Trời... bạn ta điên rồi!

Đại Sơn Vương vẫn bình tĩnh, bất ngờ thấy bạn đi trên dây như con sóc, bất giác lạnh người muốn xông ra giữ lại, nhưng không kịp nữa. Người thủ lĩnh Cầu Mây đã ra tới giữa như không. Đại Sơn

Vương nín thở dăm dăm trông theo, vừa yên dạ được chút, chợt “vút”, từ phía vách đá bên trái, một mũi tên lửa xé màn đêm, bay thẳng đến mình Khách Giang Hồ. Đại Sơn Vương nghe rõ có tiếng thất thanh bật lên kinh hoảng từ đầu dây bên kia, viên thủ lãnh Cầu Mây đã khoa tay gạt luôn được mũi tên lửa. Vù vù liền mấy mũi nữa đã bay ra. Khách Giang Hồ co một chân lên vừa đá mũi tên, đã thấy liền hai, ba mũi cắm phập vào dây thừng, cách Khách Giang Hồ chừng vài thước, trước sau bắt cháy phừng phừng.

Sự việc diễn ra quá nhanh, khiến Đại Sơn Vương phải nắm chặt lấy mô đá, muốn cứu bạn, không còn cách cứu, vừa nghe bên vách có tiếng cười khanh khách hắt ra, đã thấy giây thừng đứt phụt, thân hình Khách Giang Hồ nhào giữa không trung và lao vùn vụt xuống vực thẳm muôn trùng như trong cơn ác mộng... Đại Sơn Vương chạy vội ra bám mép đá trợn mắt trông xuống vực sâu ngàn trượng, kinh hoàng chỉ nghe tiếng gió gào, thác rú ghê người, Thân hình người đàn ông phong trần gieo mạnh xuống với tiếng thất thanh hút chìm mau, rồi im bật...